

Ramtha

Biblioteca Akashică și câmpul cuantic

Fragment din:
Seria *În fața șemineului*, Vol. 3, Nr. 3
Vieți paralele:
Fluctuații în câmpul cuantic

„O bibliotecă Akashică însemna spațiu cu cunoaștere, un eter, un fluid subtil care conținea fiecare gând, fiecare acțiune, fiecare faptă, îndeplinită și neîndeplinită, a fiecărei generații. Toate lucrurile la care Dumnezeu le-a dat viață – viața lor este surprinsă în acest spațiu.“

– Ramtha

JZK Publishing, diviziune a JZK, Inc.
Copyright © 2000 JZ Knight

Sufletul este cel care înregistrează treburile neterminate, socotoarea pe care, în mintea lui Dumnezeu, realizările fiecărui subiect se adaugă acestei minți fluide, pe care cei din vechime obișnuiau să o numească Biblioteca Akashică, dar ea înseamnă doar spațiu. Și astăzi o cunoaștem sub un nume mult mai sofisticat, numit câmpul cuantic, iar numele său spiritual este acela de „mintea lui Dumnezeu“.

Biblioteca Akashică – un termen din acela ocult, dar știți tot ce înseamnă el? Spațiu. Așa că hai să ne debarasăm de înfloriturile astea oculte. O Bibliotecă Akashică însemna spațiu cu cunoaștere – spațiu cu cunoaștere – un eter, un fluid subtil care conținea fiecare gând, fiecare acțiune, fiecare faptă, împlinită și neîmplinită, a fiecărei generații, nu numai de aici, dar și a întregii flore și faune și a tuturor generațiilor de bacterii. Toate lucrurile la care Dumnezeu le-a dat viață – viața lor este surprinsă în acest spațiu. Mai mult, nu e vorba doar de oamenii de aici, de pe Pământ. Cum rămâne cu oamenii din Pământ? Cu oamenii de deasupra Pământului? Cu oamenii din Calea Lactee? Dar în spațiu, ceea ce se numește mintea lui Dumnezeu, instantanee, tu, care ai trăit mereu, ești imprimat pe această structură în toate gândurile, toate cuvintele, toate faptele, toate intențiile – totul, o bibliotecă vie – împreună cu tot restul. Nu numai că spațiul acela te implică și pe tine, dar implică și alte unsprezece milioane și jumătate

de planete din Calea Lactee pe care există viață, la fel ca și pe asta, pe diverse trepte de involuție și de evoluție.

Dacă Dumnezeu ar fi avut nevoie de asta¹ numai ca să-și modeleze noi paradigme, atunci Dumnezeu ar fi fost o entitate foarte mobilă, ale cărui vise despre „ce-ar fi dacă“ ar fi fost mai puternice decât „ceea ce este“. Mai mult, atunci, fiecare gând analogic care a existat vreodată, în esență, este mintea lui Dumnezeu. Fiecare floare care înflorește și se ofilește primăvara și vara a primit viață printr-un astfel de punct culminant, iar apoi Dumnezeu s-a îndepărtat de floare, pentru ca acum floarea, cu suflarea ei de viață, să fie o ființă independentă și, la modul intrinsec, să se sponsorizeze și să se populeze pe sine. Dacă Dumnezeu este prezent mereu, la nivel analogic, atunci floarea nu se formează niciodată. El a trebuit să devină acea floare și apoi să se îndepărteze, prin grația lui Dumnezeu, pentru a permite ca ceea ce a creat Dumnezeu să fie acum un lucru viu, o ființă vie care respiră.

Priviți în jurul nostru. Toate acestea au fost făcute ceva din nimic, de către o zeitate analogică, dar care nu a zăbovit aici, care nu a zăbovit în pădure, ci a făcut crinii de pe câmp; care nu a zăbovit în crini, ci a făcut insectele aurii și drăguțe, care s-a tot mișcat, pentru că a rămâne analogic în ceva înseamnă a nu termina niciodată acel lucru, a nu îi da niciodată viață. Și Dumnezeul puterii a plecat, și atunci, lucrul acela devine o ființă vie care respiră. Și atunci, cine poate să spună că forța vitală a plantelor și a pietrelor, a bacteriilor și a animalelor nu este divină? Toată este divină, deoarece pentru fiecare ființă vie a existat odată un Dumnezeu, care a visat-o, a devenit ea și a ieșit din ea, lăsând cu ea acel principiu divin al eternității.

Și cât sunteți de extraordinari atunci când vă agățați de oameni, de locuri, de lucruri, de momente și de întâmplări, pentru că ele vă slujesc pentru a ajunge la orgasm, la punctul culminant. Cât este de grozav din partea voastră, să vă agățați de oameni numai în ideea a ceea ce pot face ei pentru voi. Niciodată n-ați fost relația și apoi să vă îndepărtați, ca să lăsați relația să fie o ființă vie – ca un grădinar. Niciodată n-ați cultivat ceva cu așa de multă răbdare, grijă, atenție – concentrare, în esență – încât triumful uluitoarei sale celebrări să vă aducă în sine acel punct culminant, acea împlinire și o revărsare de bucurie, căci cine spune că ceea ce răsare din inimă și din suflet nu este mai puternic decât ceea ce se naște din șalele omului.

Vă agățați de lucrurile pe care le-ați experimentat, îndrumați de suflet, dar până în ziua de azi, niciodată nu le-ați acordat viața lor solitară și nu v-ați dus mai departe. Și fără asta – și prin asta, n-ați mai auzit vocea lui Dumnezeu în capul vostru. Ați auzit numai ce trebuie să faceți, ce trebuie să faceți, ce trebuie să faceți, ce sunteți obligați să faceți, ce trebuie să faceți, pentru că sunteți neînțelepți, căci niciodată nu ați terminat ceea ce spuneți mereu că trebuie să faceți.

Așa că Dumnezeu, conștiința primară, ați putea să spuneți că s-a apucat de marea sa misiune de a face cunoscut necunoscutul și de a interacționa cu tot ce era

el, cu ce iubea el, dar el a continua și s-a îndepărtat și a creat mai departe, în valea minunilor. Dumnezeu sapă după creație acolo – și totuși, acești Dumnezei, aceasta e misiunea lor – însă ceea ce au lăsat în urmă nu e niciodată în urmă, pentru că viața fiecărei creații, viața fiind expresia analogică pe care Dumnezeu a dat-o ca și conștiință, ca și conștientă, acelei forme, care i-a permis acelei ființe să fie însuflețită – asta numim viață, pur și simplu. Însă în viață și în conștienta sa, sau în semințele proprii sale regenerări, facerea vieții create aduce creatorului marele dar. Și marele dar – îl numim așa, la modul simplist – este că toate aceste forme de viață, toate aceste idei din mintea lui Dumnezeu, de fapt, nu au venit din mintea lui Dumnezeu. Au venit din Dumnezeu ca și conștiință și energie – și Dumnezeu este cel care le-a dat viață. Dar viața lor, continuarea vieții lor, propagarea abilității lor de a idealiza concepte, chiar de a materializa masă la masă, de a crea, de a experimenta, activitatea formei aceleia de viață a generat o formă de gândire, ca noi să știm clar, astăzi, că nu creierul este cel care creează mintea, și nici conștiința și energia – deși aceasta este substanța pe care răsare mintea – că mintea este un fenomen care este rezultatul conștiinței și energiei asupra creierului, abilitatea sa de a se deplasa în râul său de conștiință, pe cursul său și de a perpetua și de a crea în capacitatea sa, că mintea acelei forme vii, mintea va curge înapoi în Dumnezeul care sapă după o altă viață, în vale, iar asta se numește darul care se întoarce la Dumnezeu. Esențialmente, se numește mintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are o minte. Mintea este cartonașul pe care sunt raportate aventurile vieții – și atunci, mintea lui Dumnezeu este determinată de ceea ce a fost creat și apoi de liberul arbitru a ceea ce a fost creat, de voința sa de a trăi.

Ordinea implicită a lui Bohm și câmpul cuantic

Deci, ce sunt aceste particule separate, pe care le studiază fizicienii și care doar clipesc o dată, apoi apar și clipesc în altă parte, dar ei cred că e aceeași particulă? Ce fac ei – ei măsoară, în fundalul cuantic brut, în câmpul brut de aici, ei se străduiesc să măsoare dacă o particulă are *spin*, și dacă înțeleg că are, atunci pot să îi calculeze masa și pot să îi calculeze masa pe baza vitezei, a locului unde va apărea din nou. Dar știți ceva? Lucrul care complică și mai mult problema este, cum să te concentrezi pe o singură particulă? Și atunci ei o văd pe asta, iar în momentul în care o văd pe asta, au pierdut-o pe asta, dar și-o amintesc din punct de vedere matematic. Așa că pot să pună pe un grafic masa și viteza acelei particule într-un câmp cuantic.

Acum, imaginați-vă că avem aici un creier uman, mare și gras, ca al vostru, doar că ceva mai educat. Și acest creier educat începe acest proces în fizica liniară – nu numai în fizica newtoniană; fizică înseamnă studiul particulelor – deci fizica liniară era studiul naturii descompunerii oricărei structuri atomice în termeni de timp, distanță

și spațiu. Fizicienii specialiști în fizica nucleară studiază acțiunea nucleului structurilor atomice, iar fizicienii specialiști în fizica subatomică, în fizica cuantică studiază particulele din afara structurii atomice. Ați înțeles? Deci, astrofizicienii ar fi cei care studiază corpuri mari în spațiu și potențiala mișcare a acestora. Cu alte cuvinte, astrofizicienii ar fi cei care studiază Calea Lactee și clusterelor de stele din aceasta, energia lor cinetică și câmpul lor gravitațional și modul în care ele influențează celelalte stele din jur. Lucrul prin care se aseamănă astrofizicienii și fizicienii specialiști în fizica cuantică este că ambii studiază particule. Doar că unele se întâmplă să fie mai mari decât celelalte.

Ei bine, Bohm a înțeles un lucru, împreună cu guru-ul său. Guru-ul său a spus că asta este Biblioteca Akashică. Voi toți, într-o măsură sau alta, ați fost influențați de guru ignoranți și de cunoașterea ignoranților – și cunoaștere înseamnă să știi să citești în Biblioteca Akashică. Ei bine, în limba hindusă veche, provenind din descrierea sanscritei, Akashic înseamnă doar spațiu. Iar când David Bohm a analizat ordinea implicită/explicită, el a văzut spațiu, iar guru-ul lui a spus: „Da, dar lucrul la care te uiți este eterul, pe care noi îl numim Biblioteca Akashică.“ David Bohm s-a despărțit de guru-ul său în acest context. David Bohm a spus: „Dacă asta e Biblioteca Akashică, atunci trebuie să-mi petrec restul vieții explicând karma acelor particule virtuale care clipesc și se sting, la care nu pot să le măsoz distanța, masa, proprietățile, viteza.“ Și ce credeți că a spus guru-ul? „Crede-mă ce-ți spun.“

David Bohm i-a supraviețuit guru-ului său, dar reputația sa nu. Și singurul lucru care supraviețuiește din această minte cu adevărat genială și din superstițiile diverse este că el s-a străduit să înțeleagă acest tărâm în termeni de karma, în termeni de Bibliotecă Akashică, dar David Bohm putea să înțeleagă numai cu mintea sa teoretică, matematică, numai concepte de particule care erau aici pentru a afecta această realitate. Și chiar, el a conchis că există particule care nu sunt niciodată manifestate în această formă, iar aceste particule avea să le numească ulterior particule virtuale, pentru că ele apar o clipă, apoi dispar și nu sunt niciodată constante.

Dorința sa cea mai mare – așa că acum știm că Biblioteca Akashică nu l-a salvat – dorința sa înainte de moarte a fost să înțeleagă pe ce particulă se concentrează Observatorul, ca să aducă acea particulă virtuală evazivă la o constantă, în cadrul luminii și al materiei, și unde se află Observatorul, care este rolul său în a aduce toate astea la o viabilitate solidă. Iar David Bohm, la sfârșitul vieții lui, a trebuit să se despartă de guru-ul său, pentru că, la nivelul cunoașterii pe care o avea guru-ul, el nu înțelegea ce înseamnă să devii ceea ce este mic. Guru-ul o vedea doar ca pe Biblioteca Akashică de informații.

„Da“, spunea el, „poate că e adevărat. Dar care este natura oricărei particule care solidifică acest câmp nedesfășurat? Spune-mi, atunci, ca în alfabetul Morse.

Descifrează-mi punctele și liniile acestor particule, dacă vrei ca eu să trag concluzia că ele sunt Biblioteca Akashică a tot ce este viață.“

Iar în cele din urmă, David Bohm și-a pierdut prestigioasa reputație de fizician, pentru că a fost indus în eroare de un guru autoritar, întrucât guru-ul însuși, atât de brutal de needucat încât nu înțelegea particulele ca fiind viață infinită, iar David Bohm nu înțelegea că particulele sunt viață, așa că ne lasă cu – ne lasă cu – ordinea implicită și cu ordinea explicită, la podul pe care îl numim lumina², care, în acei termeni, va constitui corpul, corpul foarte mare, foarte masiv pe care îl avem azi.

Materia grosieră e făcută din structuri atomice, din atomi, legați nu neapărat întotdeauna cu aceiași atomi. Cu alte cuvinte, atomii care formează o bucată de lemn sunt o întreagă bibliotecă de atomi, la diferite grade de procese chimice. De exemplu, nimeni nu poate să se uite la o bucată de lemn și să spună, ah, uite, asta e o bucată de fibră, pentru că dacă analizăm fibra până la nivel de molecule, vom vedea că nu există lemn atomic, că lemnul atomic e format din mai mulți atomi, care ne dau iluzia lemnului. Dar chimia care formează lemnul – seva, coagularea, nivelurile de carbon, nivelurile de H₂O – dacă ar fi să îndepărtăm toate acestea dintr-o bucată de lemn, ea nu ar mai fi o bucată de lemn. Deci, lemnul nu este un singur atom, la nivel atomic. Câți dintre voi înțelegeți asta? Iar seva care pulsează prin el nu e nici ea lemn – ea e o substanță chimică.

Deci, voi credeți că împărăția cerurilor arată ca piramida.³ Dar piramida este un model, pentru a vă face să înțelegeți diferitele niveluri de conștiință și energie și timp, iar într-o minte mai sofisticată, să vă facă să înțelegeți care sunt naturile – care sunt naturile – particulelor cuantice. Și în mod clar, la această răscruce – pentru cei dintre voi care sunteți destul de deștepți încât să faceți saltul – toată lumea de aici înțelege că fiecare dintre aceste particule este vie. Ele nu sunt doar praf într-o furtună de praf; ele sunt vii. Sunt ființe conștiente. Greu de imaginat. Deci, când încercați să vă restrângeți lumea mare și grea la ceea ce este mic, atunci, paradoxul este – cum poate să continue viața să trăiască acolo, în forma ei originală, după ceea ce ați putea voi să estimați ca fiind timpul? Când vă gândiți că împărăția este doar atâtica, atunci cum se poate să existe vreo extindere, în împărăție? Ei bine, în asta constă ignoranța voastră.

În această creație a vieții, n-ați creat niciodată sfârșitul, pentru că în mintea lui Dumnezeu nu există sfârșit. Iar marele efort al lui Dumnezeu în lucrul cu mintea analogică a insuflat suflarea vieții în tot ce a fost creat. În aceste împărății n-a murit nimic; mai degrabă, totul a evoluat, ca formă de viață. Totul evoluează. Asta înseamnă că se schimbă și că face acest lucru perfect și cu mare exactitate. Deci, nu există moarte acolo. Și o să spuneți: „Bine, dar se mănâncă unii pe alții?“ Nu, nu e nevoie să o facă, pentru că ideea de hrană nu era idee. Poate că o să fie, undeva în viitor. Dar

consumul nu avea nicio legătură cu a ține corpul în viață. Mai degrabă, era consumul unui câmp electric, și asta s-a întâmplat să fie atmosfera lor.

Ce nu este Dumnezeu? Dacă Dumnezeu, marele creator, marele grădinar, părăsește câmpurile de flori și de fructe și de alune, câmpiile de animale, atunci ce anume se întoarce la Dumnezeu? Mentea lui Dumnezeu, pentru că acesta este darul vieții, iar activitatea sa numită minte este cea care se întoarce înapoi, este ceea ce îi revine lui Dumnezeu. Ce nu este Dumnezeu? Cine nu este Dumnezeu? Ce formă de viață ingerabilă nu s-ar întoarce la mintea lui Dumnezeu? Cum putem să presupunem că există niște ființe omenești așa de îngrozitoare, care trăiesc de parcă nu ar mai exista ziua de mâine sau care amenință să pună capăt vieții, ca pedeapsă și chin pentru cei din jur – durerea supremă pe care o provocați? Cum puteți voi, care trăiți în așa o luptă pentru viață – căci asta faceți și asta o să fie clar – cum puteți să înțelegeți în mod absolut că mintea voastră se întoarce la Dumnezeu și că nu o să vă întorceți în Vid? Asta e imposibil. Ceea ce a creat Dumnezeu, lucrul căruia Dumnezeu i-a dat viață în mod analogic îi aparține lui Dumnezeu. Și cum dansăm noi în mintea lui Dumnezeu? La fel de individualist și de drăguț și de frumos ca o clipire în ochii lui Dumnezeu, atunci când Dumnezeu lasă acea suflare de viață – căci noi îl consumăm pe Dumnezeu. Și chiar și formele bacteriene de materie, ingerabile, și ele sunt Dumnezeu și au fost ingerate pentru a fi însuflețite. Acesta era scopul. Și care este răsplata? Că ele vor trăi pentru totdeauna.

„Ce nu este Dumnezeu? Dacă Dumnezeu, marele creator, marele grădinar, părăsește câmpurile de flori și de fructe și de alune, câmpiile cu animale, ce anume se întoarce la Dumnezeu? Mentea lui Dumnezeu, pentru că acesta este darul vieții, iar activitatea sa numită minte este ceea ce îi revine lui Dumnezeu.“

— Ramtha

Note de final

1 Gândirea analogică.

2 Planul al treilea sau nivelul luminii vizibile.

3 Modelul de piramidă al lui Ramtha - modelul celor șapte niveluri de conștiință și energie de la Energia Punctului Zero până la lumea mare a realității fizice.

Pentru informații despre Ramtha și Școala de Iluminare a lui Ramtha, vă rugăm să contactați Școala de Iluminare a lui Ramtha, P. O. Box 1210, Yelm, WA 98597, sau sunați la 1.800.347.0439, 1.360.458.5201. Vizitați-ne online la www.ramtha.com sau www.jzkpublishing.com.